

2781

פרוטוקול מס' 45/ג

מישיבת ועדה החוקה, חוק ומשפט
שהתקיימה ביום ד', כ"ג סיון תשי"ח-11.6.58 ב-09.00.

השתתפו: ד. בר-רב-האי - יו"ר
א. אלטמן
ז. ורהפטיג
י. שופמן

מוזמנים: פ. רוזן - שר המשפטים
א. ידין - המשנה ליועץ המשפטי
מ. אלון - משרד המשפטים
ה' רוזנטל - משרד המשפטים

סדר-היום: 1. חוק לתיקון חוק הגנת הדייר
(בנינים חדשים).
2. חוק הגנת הדייר, תשי"ד-1954
(תיקון).

אני פותח את הישיבה.

היו"ר ד. בר-רב-האי:

1. חוק לתיקון חוק הגנת הדייר (בנינים חדשים).

בפנינו הנוסח שהוכן על-ידי משרד
המשפטים בהתאם להחלטותינו.

היו"ר ד. בר-רב-האי:

בסעיף 2, אולי מוטב לאמר במקום
"יחולו עליו" - "יחולו על המושכר".

ז. ורהפטיג:

הוחלט: 1. לקבל את הצעת ז. ורהפטיג לשוב
במקום "יחולו עליו" בסעיף 2 -
"יחולו על המושכר".

2. להעביר את החוק לכנסת לקריאה שנייה
ושלישית, בתיקן הנ"ל.

2. חוק הגנת הדייר, תשי"ד-1954 (תיקון).

אני צריך להודות כי השפעתו במקצת
מטענות בעלי-הבתים, ואני הייתי מעלה

היו"ר ד. בר-רב-האי:

את המאכסיומים ל-220%. סוף סוף המדובר על מי עסק ולא על בתי
מגורים, ואינני יודע מי פה זקוק להגנה, בעלי-הבתים או בעלי בתי
העסק. כוונת המחוקק ב-1954 הייתה למנוע קפיצות יותר מדי גדולות.
בעלי-הבתים יצאו מתוך הנחה שאחרי שלוש שנים כל העניין הזה ייגמר.

מצבם של בעלי בתי-העסק והכנסותיהם
אינם תמיד קשורים בשטח בית-העסק.

א. אלטמן:

יכול להיות בית-מלאכה, אשר לפי אופיו דורש שטח גדול, והכנסתו היא
נמוכה, ובאותו זמן יכולה להיות חנות לחפצי ערך, ששטחה קטן
והכנסותיה גבוהות. אין להגיד כאילו ההוראה פוגעת במקרים מעטים
של חנויות "כל-בו".

זה נוגע למקרים מועטים מאוד.

מ. אלון:

י. שופמן:
הקביעה לפי שטח מחולקת לפי איזורים
בארץ. אין זה נקבע באופן כללי

ושווה לכולם. חוץ מזה, אין אנחנו דנים היום על בעיית המטראג'.
בעל הבית אינו שותף לעסק, והכנסותו של בעל-העסק היא ענין
למס ההכנסה ולא לבעל הבית.

הקשבתי לדברי שר המשפטים בכנסת,

והתרשמתי מדבריו שהוא בעצמו אינו אאאאנלהב מהצעתו. חושבני
שבצדק צייע היו"ר העלאה ל-220%, כלומר, העלאה של 14% ביחס למה
ששולם בשנה הקודמת. עד כמה שידוע לי, הלחץ בענין זה בא בעיקר
מצד שתי חנויות, "אקמן" ו"חפצי-בה", ששטחן גדול וששילמו בשנה
הקובעת שכר-דירה נמוך, והם נהנים מאוד מן ההגבלה הזאת באחוזים,
מאחר שהם נמצאים ברחוב אלנבי בתל-אביב. ז"א, הלחץ אינו בא
מצד בעלי המלאכה, אלא מצד חנויות "כך-בו" עשירות. ובמקרה
זה אנחנו צריכים להתחשב בחלש. החלש במקרים אלה הוא לא הדייר
אלא בעל-הבית. לכן אני מצטרף להצעת היו"ר.

ז. ורהפטיג:

תפקידה של הכנסת להשתדל לעשות

למען כל חלקי האוכלוסיה. למען

בעלי-הבתים עשינו משהו: העלינו את שכר הדירה. לעומת זאת, למען
בעלי בתי העסק לא עשינו דבר. ואנחנו צריכים לשמור בענין זה על
שוויון-משקל. כידוע, מצבם של בתי-העסק אינו טוב היום. אין
אני חושב שאנחנו צריכים עכשיו להעמיס עליהם את התוספת הזאת.
משום כך אני מציע להסתפק בקביעת מאכסימום של 200%. אני רק
מודאג מזה שאנחנו עושים זאת משנה לשנה, בשעה שברור כי אין
זה ענין שנה.

פ. רוזן:

במליאת הכנסת אמרתי משהו ואני רוצה
לפרש זאת. אני העליתי על הדעת

שאולי הוועדה תתקן את החוק על-ידי הוספת סעיף שיאמר כי במקרים
בהם דמי השכירות של בתי-עסק ב-1 באפריל 1954 היו נמוכים מאוד
בהשוואה עם דמי השכירות ששולמו באותו סביבה בבתי-עסק אחרים, יוכל
בית-הדין לשכירות להעלות את דמי השכירות גם למעלה מ-200%, נאמר,
לא יותר מ-220%.

בגלל 20% כדאי להתחיל במשפטים?

י. שופמן:

זה קשה מאוד לביצוע.

מ. אלון:

אינני מבין מדוע זה צריך להיות

פ. רוזן:

קשה לביצוע. לי קשה להביא את

הדבר מטעם הממשלה, אבל אמרתי שאי ציעו דבר כזה, הממשלה לא
תתנגד לך. הממשלה הציעה את החוק כפי שהוא.

השאלה היא אם יש דחיפות בכך שהועדה

תחליט על כך היום.

הייתי מבין את הצעת שר המשפטים אילו

י. שופמן:

היה אומר שבית-דין לשכירות רשאי

יהיה במקרים כאלה לקבוע את דמי השכירות, מבלי להגביל זאת ל-220%.
אבל אם לאו, אין זה נראה לי להכניס בגלל 20% הדיינות משפטית
בין הצדדים, ועוד לשנה אחת בלבד.

ועדת החוקה, חוק ומשפט
11.6.58
חוק הגנת הדייר, חסי"ד-
1954(תיקון).

היו"ר ד. בר-רב-האי:
אולי מוטב שנדחה את הענין לשבוע
הבא ונאפשר שיקול נוסף, ביחוד
מאחר שנוכחים עתה רק שלושה חברי הועדה, ואלה הנעדרים ודאי
לא חשבו שיבואו הצעות כה מרחיקות לכת בענין זה.

הוחלט: להחיות את הסיכום לשבוע הבא.

הישיבה ננעלה בשעה 10.00.